

Κυριακή ΙΓ' Ματθαίου (Ματθ. 21,33-42)

Ἐντὶ καρπῶν ἀγκάθια «Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτοὺς, καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς» (Ματθ. 21,41)

+ Μητροπολίτης π. Αύγουστίνος Ν. Καντιώτης

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, διαβάστηκε ἡ παραβολὴ τοῦ ἀμπελῶνος καὶ τῶν κακῶν γεωργῶν ποὺ δὲν ἀπέδωσαν τοὺς καρποὺς στὸν ἰδιοκτήτη. Εἶνε ἕνας ἔλεγχος τῶν Ἑβραίων ποὺ, παρὰ τὴν καλλιέργεια ποὺ δέχτηκαν, ἔδειξαν ἀχαριστία, ἀκαρπία καὶ τέλος φόνευσαν τὸ Χριστό. Τώρα ὅμως τὸ ἀμπέλι τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἡ Ἐκκλησία, καὶ κλήματα σ' αὐτὸ εἶμαστε ἐμεῖς. Περιμένει λοιπὸν κι ἀπὸ μᾶς καρποὺς ὁ Κύριος. Τί καρποὺς περιμένει; Θὰ σᾶς παρουσιάσω ἕνα κατάλογο, ἕνα πίνακα ἀρετῶν, ποὺ κάθε Χριστιανὸς πρέπει νὰ ἐπιδείξει.

* * *

Καρπὸς πρῶτος εἶνε ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ εὐλάβεια στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὸ ὄνομα τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς, στὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος· ἡ εὐλάβεια στοὺς ἁγίους, στὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, στὸν ἄγγελο ποὺ μᾶς παραστέκει, στὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ.

Καρπὸς εἶνε ἡ προθυμία, μὲ τὴν ὁποία πρέπει νὰ τρέχουμε ὅταν ἀκοῦμε τὴν καμπάνα. Ὅπως τὸ παιδί ὅταν ἀκούει τὴ φωνὴ τῆς μάνας, ὅπως τὰ πουλιὰ ὅταν ἀκοῦνε τὴ φωνὴ τῆς κλώσσης, ἔτσι κ' ἐμεῖς ὅταν ἀκοῦμε τὴν καμπάνα· εἶνε ἡ φωνὴ τῶν ἀγγέλων, ἡ σάλπιγγα τοῦ οὐρανοῦ. «Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων. ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου», δηλαδῆ· Πόσο ἀγαπητὸς εἶνε ὁ ναὸς

σου, Κύριε τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων! λαχταρᾷ καὶ λειώνει ἡ ψυχὴ μου νὰ βρεθῆ στὴν αὐλὴ τοῦ Κυρίου (Ψαλμ. 83,2-3). Νὰ μερικοὶ καρποὶ στὴν σχέσι μας μὲ τὸ Θεό.

Ἀλλὰ ἔχουμε σχέσεις καὶ μὲ τὸν πλησίον. Καρπὸς ἐκεῖ εἶνε ἡ τιμιότης. Ἄν εἴμαστε βαπτισμένοι στὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος, ἂν πιστεύουμε, δὲν πρέπει νὰ εἴμαστε Χριστιανοὶ μέσα στὴν ἐκκλησία καὶ ἔξω εἰδωλόλατρες. Νὰ μᾶς διακρίνη τιμιότης. Δηλαδή· νὰ μὴν ἀγγίζουμε ποτέ ξένο πράγμα, νὰ μὴν κακολογοῦμε, νὰ μὴν βρίζουμε, νὰ μὴν ἀτιμάζουμε τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου, νὰ σεβώμαστε τὴν τιμὴ τῆς οἰκογενείας του (τὴ γυναῖκα, τὴν ἀδερφή, τὴν κόρη του), νὰ μὴ θέλουμε ποτέ νὰ τὴ θίξουμε.

Καρπὸς εἶνε ἡ φιλαλήθεια. Καὶ μαχαίρι στὸ λαιμὸ ἀκόμα νὰ μᾶς βάλουν, ἂν εἴμαστε Χριστιανοί, δὲν πρέπει ποτέ νὰ ποῦμε τὸ ψέμα.

Καρπὸς εἶνε ἡ δικαιοσύνη. Νὰ μὴν ἐπιτρέψουμε στὸν ἑαυτὸ μας νὰ ἀδικήσῃ τὸ ὄρφανό, τὴ χήρα, τὸν ἐργάτη, τὸ φτωχὸ ἄνθρωπο.

Δὲ σᾶς εἶπα τίποτα· καρπὸς σπάνιος, γλυκύτατος, πάνω κι ἀπ' τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν τιμιότητα κι ἀπ' ὅλα, καρπὸς ποὺ γεύονται οἱ ἄγγελοι, εἶνε ἡ ἀγάπη. Αὐτὸ τὸν καρπὸ θέλει ὁ Χριστὸς νὰ βλέπῃ στὴν κοινωνία, στὶς οἰκογένειες, στοὺς πνευματικούς ἀμπελώνες του.

* * *

Καὶ τώρα ἂς ρωτήσουμε, ἀδελφοί μου. Ἐμεῖς, ἡ γενεὰ μας - ἡ ἐποχὴ μας, ἔχουμε τοὺς καρποὺς ποὺ ζητάει ὁ Κύριός μας; Ἄν κάνουμε μία ἐξέτασι τοῦ ἑαυτοῦ μας (τῶν κληρικῶν, τῶν ἀρχιερέων, τῶν ἀρχόντων, τοῦ λαοῦ, τῶν πλουσιῶν, τῶν φτωχῶν, τῶν γυναικῶν, τῶν νέων), ἂν ζυγίσουμε ὅλους, ἡ ἔρευνα θ' ἀποδείξῃ ὅτι δυστυχῶς εἴμαστε ἀμπέλι ἄκαρπο. Ἡ Ἐκκλησία μας, ποὺ εἶνε ἡ «μία» Ἐκκλησία (Σύμβ. πίστ. 9), στὰ μάτια τοῦ κόσμου παρουσιάζεται σὰν ἀμπέλι ξέφραγο. Ἔπεσε ὁ φράχτης. Καὶ σὲ ἀμπέλι ποὺ ἔπεσε ὁ φράχτης μπαίνουν μέσα τ' ἀγριογούρουνα καὶ τινάζουν τὶς ρίζες στὸν ἀέρα. Ἔτσι καταντήσαμε κ' ἐμεῖς. Ἔπεσαν οἱ φράχτες, καταλύονται οἱ νόμοι καὶ οἱ κανόνες, τὰ ὅσια καὶ τὰ ἱερά, οἱ παραδόσεις ποὺ πρέπει νὰ τηροῦμε. Ποιὸς σήμερα προσέχει τοὺς κανόνες τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας; ποιὸς διαβάξει Πηδάλιο, ποιὸς ἐκτελεῖ τὶς ἐντολές τῶν πατέρων; Ὁ φραγμὸς εἶνε τὸ Πηδάλιο, οἱ ἱεροὶ κανόνες τῶν ἁγίων Συνόδων. Τὸ ἀμπέλι ἔμεινε χέρσο καὶ ἀντὶ καρπῶν γέμισε ἀγκάθια.

Ἀντὶ εὐλαβείας ἐμεῖς παρουσιάζουμε ἀνευλάβεια. Ἄλλοτε στὸν τόπο μας ἡ μάνα, ὅταν ἄκουγε τὸ παιδί νὰ πῆ κακὸ λόγο, τοῦ ἔβαζε πιπέρι στὴ γλῶσσα. Στὴ Μικρὰ Ἀσία δὲν ἄκουγες Χριστιανὸ νὰ βλαστημήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Κι ἂν καμμιά φορὰ κανένας δαιμονιζόμενος βλαστημοῦσε, χίλια χέρια τὸν ἔπιαναν. Τώρα βουίξει ὁ κόσμος ἀπὸ φρικτὲς βλαστήμιες. Ἄν δὲ βλαστημᾷ ὁ πατέρας, θὰ βλαστημᾷ ὁ παπποῦς· ἂν δὲ βλαστημᾷ ὁ παπποῦς, θὰ βλαστημᾷ ὁ μικρός, θὰ βλαστημᾷ ὁ γείτονας. Καὶ ἀμαρτάνει μὲν αὐτὸς ποὺ βλαστημάει, ἀλλ' ἀμαρτάνεις κ' ἐσὺ ἡ γυναῖκα, ποὺ ἀκοῦς τὸν ἄντρα σου κ' ἐσὺ τὸ παιδί ποὺ ἀκοῦς τὸν πατέρα σου νὰ βλαστημᾷ καὶ δὲν διαμαρτύρεσαι. Ἄν εἶσαι Χριστιανός, τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν πρέπει νὰ φᾶς· φαρμάκι εἶνε τὸ φαγητό. Νὰ πῆς· Πατέρα, μὲ χόρτασες, δὲν ἔχω ὄρεξι. Τὸ ἴδιο ἡ γυναῖκα· καὶ ξέρει ἡ γυναῖκα τρόπους νὰ κἀνῃ τὸν ἄντρα νὰ μὴ βλαστημήσῃ πιά τὸ Θεό. Καὶ τὴν πιὸ ἀμαρτωλὴ γυναῖκα κανεὶς δὲν

τολμάει νὰ τὴ βρῖση μέσ' στὴν πλατεῖα· τὴν Παναγία μας ὅμως, τὸ κρύσταλλο τῆς ἀγιότητος, τὴ βρίζουν καπηλικῶς μέρα καὶ νύχτα, καὶ κανεῖς δὲ διαμαρτύρεται. Ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ καρπός, ἢ εὐλάβεια κι ὁ σεβασμός μας πρὸς τὸ Θεό; Ποῦ εἶνε ἡ προθυμία γιὰ ἐκκλησιασμό; Πόσοι εἶστε σήμερα στὴ θεία λειτουργία; διακόσοι, τετρακόσοι; Τί εἶνε αὐτὸ μπροστὰ σὲ τόσες χιλιάδες; Ἄν αὐτοὶ ἐκκλησιάζονταν, ἔπρεπε οἱ ἐκκλησίες νὰ ἔνε τετραπλάσιες καὶ πενταπλάσιες. Ἀπ' τοὺς ἑκατὸ οὔτε δύο δὲν ἐκκλησιάζονται. Οἱ ἄλλοι ποῦ εἶνε, ποῦ βρίσκονται;

Ἄν πᾶτε στὶς παραλίες, θὰ δῆτε ἐκεῖ ἄντρες καὶ γυναῖκες ξεγυμνωμένους. Μολύναμε τὶς ἀμμουδιές τ' ἀκρογιάλια καὶ τὰ νησάκια μας τὰ εὐλογημένα· καταντήσαμε σὲ μεγάλη ἠθικὴ ἐξαχρείωσι· γίνονται πράγματα ποὺ οὔτε στὸ διεφθαρμένο Παρίσι δὲν τολμοῦν νὰ τὰ κάνουν, ἀλλὰ ἔρχονται ἐδῶ, γιατί βρῆκαν τὸν τόπο μας ἀμπέλι ξέφραγο· ἔρχεται ὁ κάθε διεφθαρμένος μὲ τὸ πορτοφόλι καὶ τὰ ἑκατομμύριά του, γιὰ νὰ μεταβάλη τὴν πατρίδα μας σὲ πορνεῖο. Καὶ δὲ σηκώνεται κανεὶς ν' ἀντιδράσῃ. Λεφτὰ νὰ πέσουν, σοῦ λέει, κι ἄς μὴ μείνῃ τιμὴ κοριτσιοῦ. Φθάσαμε στὸ σημεῖο ποὺ λέει ὁ Δαυῖδ· «Ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνόητοις καὶ ὠμοιώθη αὐτοῖς», δηλαδὴ· Ὁ ἄνθρωπος δὲν συνειδητοποίησε τὴν τιμητικὴ του θέσι, πῆγε μαζὶ μὲ τ' ἀνόητα ζῶα κ' ἔγινε ὅμοιος μ' αὐτὰ (Ψαλμ. 48,13,21).

Ἄντὶ τῆς τιμιότητος ἀτιμία καὶ αἰσχροτόης. Ἄντὶ τῆς δικαιοσύνης πλεονεξία καὶ ἀρπαγή, καὶ ἀντὶ τῆς ἀγάπης κακία, μῖσος, μοχθηρία. Δὲν ἔχουμε λοιπὸν καρπούς. Οὔτε ἓνα τσαμπὶ σταφύλι, ποὺ ζητάει ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ δροσίση τὰ χεῖλη του, δὲν τοῦ προσφέρουμε. Ἄντὶ γιὰ καρπὸ τὸ ἀμπέλι μας παρουσιάζει ἀγκάθια μυτερὰ, σὰν ἐκεῖνα μὲ τὰ ὁποῖα στεφάνωσαν οἱ Ἑβραῖοι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ναί· κάθε φορὰ ποὺ παραβαίνουμε τὶς ἐντολές του, δὲν κάνουμε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ φτειάχνουμε ἓνα ἀγκάθι κ' ἓνα καρφὶ καὶ νὰ τὸν κεντοῦμε. Ἐσὺ, ποὺ ἀπλώνεις στὸ δικαστήριον τὸ βρωμερὸ σου χέρι πάνω στὸ Εὐαγγέλιον καὶ παίρνεις ψεύτικον ὄρκον, τὴν ὥρα ἐκείνη βάζεις πάλι ἓνα καρφὶ στὸ χέρι τοῦ Χριστοῦ. Ἐσὺ ποὺ τρέχεις στὶς πλάζ καὶ τὰ κέντρα, τὴν ὥρα αὐτὴ ποὺ ὀδηγεῖς τὰ βήματά σου μακριὰ ἀπ' τὴν ἐκκλησία, καρφώνεις μὲ καρφιά τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ. Κ' ἐσὺ ὁ ἄλλος, ποὺ τρέφεις στὴν καρδιά σου φθόνον καὶ κακία, κεντᾷς καὶ λογχίζεις τὴν πλευρὰ τοῦ Χριστοῦ. Κ' ἐσὺ ὁ ὑπερήφανος μὲ τὴ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου, δὲν κάνεις τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ βάζῃς ἓνα ἄλλο ἀγκάθινο στεφάνι ἐπάνω στὴν κεφαλὴ τοῦ Χριστοῦ μας. Κ' ἐσὺ ὁ ἄλλος ποὺ βρίζεις καὶ αἰσχρολογεῖς καὶ βωμολοχεῖς καὶ βλαστημᾷς τὰ θεῖα, ποτίζεις μὲ ὄξος καὶ χολὴ ἐκεῖνον ποὺ ἔπλασε τοὺς ὠκεανούς καὶ τὶς θάλασσες.

* * *

Ἐκεῖνο, ἀδελφοί μου, ποὺ ἔπαθαν οἱ Ἑβραῖοι, κινδυνεύουμε νὰ τὸ πάθουμε κ' ἐμεῖς. «Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς» (Ματθ. 21,41). Τί νὰ μᾶς κάνῃ ὁ Θεός; Μετάνοια δὲ δείχνουμε, ἐξομολόγησι δὲν ἔχουμε, προσευχὴ δὲν κάνουμε, στὴ θεία κοινωνία δὲν προσερχόμεθα, ἀγάπη καὶ ἔλεος δὲν ὑπάρχει στὴν καρδιά μας. Ὑστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀκαρπία τί θὰ γίνῃ; Τὸ εἶπε ὁ Κύριος· «Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται»· ὅποιο δεντρί δὲν κάνει καλὸν καρπὸ, ὁ γεωργὸς τὸ ξεπατώνει καὶ τὸ

ρίχνει στη φωτιά (Ματθ. 3,10· 7,19). Δὲ μᾶς ἔφερε ὁ Θεὸς στὸν κόσμον αὐτὸν γιὰ νὰ γλεντοῦμε, νὰ διασκεδάζουμε, νὰ κάνουμε τὰ κέφια μας καὶ νὰ ὀργιάζουμε. Μᾶς θέλει κλήματα - δέντρα καρποφόρα. Ὅλα τὰ πλάσματα ἔχουν τὸν προορισμὸ τους· ἐσύ πρὸς τί ὑπάρχεις πάνω στὴ γῆ; Ἄν εἶχαμε μάτια πνευματικά, θὰ βλέπαμε ὅτι πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας ἀπὸ μιὰ κλωστή κρέμεται ἓνα σπαθί. Ἄλλοίμονο ἂν ἡ κλωστή κοπῆ. Ὡ Παναγία Δέσποινα, ὦ ἅγιοι, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν. Ἄς μετανοήσουμε, ἄς κλάψουμε ὅλοι, πλούσιοι - φτωχοί, βασιλιᾶδες - παπᾶδες, ἄς πέσουμε στὰ γόνατα κι ἄς παρακαλέσουμε. «Ἐσχάτη ὥρα ἐστί» (Α' Ἰω. 2,18).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος